

Arrest

nr. 67 399 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qar Ahmad (district Dari Suf, provincie Samangan) afkomstig te zijn. U bent in 1371 (1992) geboren en bent een Sayed van etnische origine. Uw vader was een zeer actief lid van de partij Harakat. Zo was hij voor uw geboorte geregeld in Iran waar hij partijvoorzitter in Arak was. Hij leverde ook strijd in Afghanistan, meer bepaald tegen de Sovjetsen later tegen andere mujahedinpartijen die het onderling tegen elkaar opnamen. Toen de Taliban naar Samangan kwamen, hebben zij uw vader ontvoerd en gedurende een maand opgesloten. Hij werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij met de Taliban zou samenwerken. Uw vader moest hen

belangrijke informatie doorspelen, hetgeen hij vervolgens ook effectief deed. Uiteindelijk slaagden de Taliban er na een lange strijd in uw regio te veroveren.

Met de val van de Taliban, toen u negen jaar oud was, moest u Afghanistan verlaten. Uw vader vreesde namelijk de wraak van leden van Harakat die hij verraden had. Leden van de Taliban waren krijgsgevangen genomen en verklaptten aan de ondervragers dat uw vader met de Taliban had gecollaboreerd. In het holst van de nacht verlieten jullie het dorp en trokken jullie naar Iran. Jullie woonden vervolgens zes jaar in Arak.

In de elfde maand van 1386 (komt overeen met februari 2008) hebben de Iraanse autoriteiten jullie gerepatrieerd en zijn jullie naar uw geboortestreek teruggekeerd. Daar waren de vijanden van uw vader aan de macht. Na een verblijf van een tweetal weken in Dari Suf hebt u Afghanistan moeten ontvluchten.

Politie mensen waren 's nachts naar jullie huis gekomen en het kwam tot een vuurgevecht. Uw vader alsook een van de politiemannen werden gedood, uzelf en uw neef werden gearresteerd en meegenomen. Tijdens jullie overbrenging konden u en uw neef in de plaats Tewtash ontsnappen. Vervolgens verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. Op 29/07/2008 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de wraak van de vijanden van uw vader vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor. Het betreft uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van het Afghaans paspoort van uw moeder en diverse documenten en foto's in verband met de politieke activiteiten van uw vader."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, zoals door verzoeker ingeroepen in het licht van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.5.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.2. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan worden getwijfeld worden aan uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 02/09/2008 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een spreiding van een tweetal jaar een goede schatting is, dient uw voorgehouden geboortedatum te worden betwist..

Bijgevolg kon u tijdens de asielprocedure niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden gewezen op enkele verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Uit uw verklaringen en uit de voorgelegde documenten is duidelijk gebleken dat uw vader een actief medestander van de partij Harakat was. Anderzijds heeft u het niet geloofwaardig gemaakt dat uw vader effectief met de Taliban heeft gecollaboreerd en zodoende zijn partij heeft verloochend. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vader met de val van de Taliban naar Iran zou zijn gevlucht omdat het in Dari Suf geweten was dat hij met de Taliban collaboreerde, maar dat hij in Iran toch nog zou hebben deelgenomen aan tal van politieke activiteiten van Harakat. U toont foto's waarop uw vader te zien is met vooraanstaande leden van de partij Harakat. Dat uw vader in Samangan door Harakat verantwoordelijk zou worden geacht voor de verovering van de Taliban van de regio en als gevolg hiervan het land diende te ontvluchten, maar anderzijds in Iran als vanouds zijn politieke activiteiten voor de partij zou verder kunnen zetten, valt moeilijk te rijmen. U stelt bovendien dat uw vader een belangrijk partijlid in Dari Suf was (CGVS, p.8). Geconfronteerd met uw ongeloofwaardige verklaringen, beweert u dat slechts drie of vier personen in Dari Suf op de hoogte waren van het verraad van uw vader en dat de Harakat-leden in Iran hier niets van wisten (CGVS, p.8). Echter, de mensen in Dari Suf zouden na de val van de Taliban de belangrijke functies in het district hebben bekleed. Bovendien zou uw vader een bepalende rol hebben gespeeld bij de verovering van de Taliban van de regio (CGVS, p.9). Dat de partijtopyn Iran ondanks dit alles niet op de hoogte zou zijn van het collaboratieverleden van uw vader, komt zeer ongeloofwaardig over.

Eveneens ongeloofwaardig is het feit dat uw familie in februari 2008 na de repatriëring uit Iran zou zijn teruggekeerd naar de regio die jullie zes jaar eerder hals over kop zouden zijn ontvlucht. U geeft immers zelf aan dat de personen die aan de basis van jullie vertrek uit Dari Suf lagen (CGVS, p.9), daar nu stevig de macht in handen hadden (CGVS, p.8). Geconfronteerd met deze nieuwe ongeloofwaardige wending in uw relaas, stelt u dat uw vader misschien niet wist dat deze personen de sleutelfuncties in de regio in handen hadden (CGVS, p.10). Dit overtuigt niet: u zegt elders dat uw vader in de periode dat jullie in Iran woonden, wel degelijk contacten onderhield met personen, waaronder enkele familieleden in Dari Suf (CGVS, p.10). U stelt verder dat uw vader misschien wél op de hoogte was van de aanwezigheid van deze mensen van Harakat maar dat hij er wellicht op rekende dat ze hem zijn verraad

na zes jaar zouden vergeven (CGVS, p.10). Ook dit is, gezien de ernst van het beweerde verraad van uw vader, een hypothese die geen steek houdt. Verder dient te worden opgemerkt dat uw ontsnapingsverhaal de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraaft. U stelt dat een negental gewapende politiemannen u en uw neef zouden hebben meegenomen. Dat deze politiemensen zouden zijn verdwenen toen jullie onderweg door honden werden aangevallen (CGVS, p.11), is zeer onwaarschijnlijk.

Bovenvermelde opmerkingen roepen ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

(...)

Ter staving van uw asielaanvraag legt u diverse documenten voor. Uw taskara zou u een tiental dagen na uw terugkeer in Samangan verkregen hebben. Gezien de twijfels bij uw leeftijd kan de authenticiteit van dit document, dat uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België moest staven, eveneens in twijfel getrokken worden. Overigens is het niet geloofwaardig dat u en uw vader dit document in het districtshuis zouden hebben afgehaald: het is immers net in dit districtshuis waar de vijanden van uw vader de lakens zouden uitdelen. De diverse foto's waarop u en uw vader te zien zijn in het bijzijn van andere partijleden, de partijkaarten van uw vader, de partijkrant en de brief van Harakat getuigen van het politiek activisme van uw vader maar leveren geen enkel bewijs voor de beweerde samenwerking met de Taliban en de daaruit volgende problemen. De kopie van de taskara van uw vader en de kopie van het Afghaanse paspoort (met Iraans visum) van uw moeder tonen evenmin aan dat u in Afghanistan problemen met de mensen van Harakat dient te vrezen."

2.5.3.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn minderjarigheid. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan zijn jonge leeftijd en aannemelijke verklaringen. Aan het relaas van verzoeker is op geen enkel moment een voordeel van de twijfel verleend. Verzoeker wijst erop dat de resultaten van de leeftijdstest betwistbaar zijn en citeert dienaangaande enkele bronnen die dat standpunt zouden bevestigen. Bovendien, zo stelt hij, gaat het leeftijdsonderzoek in tegen de taskara die hij neerlegt, zonder de authenticiteit ervan te betwisten. De verwerende partij hecht geen belang aan dit stuk en heeft de echtheid ervan niet onderzocht, terwijl hij nochtans ernstige risico's heeft genomen om het te bekomen. Dit stuk heeft overeenkomstig artikel 46 Burgerlijk Wetboek (hierna: WB) en 27 Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) een grotere bewijswaarde dan het medische leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij. Verzoeker verwijst naar een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, van 25 februari 2008, AR 07/1328/B.

2.5.3.2. Waar verzoeker de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt, dient erop te worden gewezen dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij is bekleed met het privilège du préalable en wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

Voorts, waar verzoeker verwijst naar zijn taskara en doet gelden dat de authenticiteit ervan niet wordt betwist, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de authenticiteit, benevens de discrepantie met de medisch vastgestelde leeftijd van verzoeker, ook in twijfel worden getrokken omwille van het feit dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker en zijn vader dit document na hun terugkeer uit Iran zouden hebben afgehaald in het districtshuis, terwijl volgens verzoeker net in dit districtshuis de vijanden van verzoekers vader de lakens zouden uitdelen. Dit is volstrekt ongeloofwaardig. Overigens, en geheel ten overvloede, is het van algemene bekendheid dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Nu het precies de authenticiteit is die niet kan worden vastgesteld, kan niet dienstig worden verwezen naar artikel 27 van het WIPR, dat betrekking heeft op authentieke buitenlandse akten, en al evenmin naar artikel 46 van het WB, dat betrekking heeft op het bewijs bij afwezigheid van registers van de burgerlijke stand in de Belgische rechtsorde.

2.5.3.3. Uit hetgeen voorafgaat en op grond van de opgegeven motieven blijkt dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat verzoeker tijdens de asielpcedure niet kon worden beschouwd als een

minderjarige. Een verwijzing naar rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg doet, gelet op het gebrek aan precedentswaarde, daaraan geen afbreuk.

2.5.4.1. Verzoeker stelt voorts dat, zelfs indien er waarde wordt gehecht aan het leeftijdsonderzoek, men moet concluderen dat hij nog erg jong was op het moment van de feiten. Volgens de test die dateert van 2 september 2008 zou hij 20,3 jaar oud zijn, zodat, wanneer men de laagste leeftijd in aanmerking zou nemen volgens de test, hij op het moment van de incidenten die hem het land hebben doen verlaten 17-18 jaar oud was, maar veel jonger toen de problemen omtrent de politieke activiteiten van zijn vader begonnen zijn. Verzoeker meent dat er gezien zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, niet van hem kan verwacht worden dat hij op alle details kon antwoorden. Men dient hierbij ook rekening te houden met het opleidingsniveau.

2.5.4.2. In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat, zoals verzoeker zelf stelt 17 à 18 jaar was op het moment van de incidenten die tot zijn vlucht zouden hebben geleid. Als adolescent, bijna meerderjarig op dat ogenblik, kan worden verondersteld dat hij een plausibele uiteenzetting zou geven van de aangehaalde feiten. Uit het gehoorverslag blijkt overigens ook dat verzoeker een coherent, goed te volgen relaas gaf waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen alsook deze meestal vlot beantwoordde. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan dat uit de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat verzoeker geen kennis zou hebben van details, wél wordt erin gesteld, om de opgegeven redenen, dat hij onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd omtrent het collaboratieverleden van zijn vader –zijn verbondenheid met de partij Harakat wordt niet betwist- meer in het bijzonder over het feit dat, terwijl hij door de partij zelf verantwoordelijk zou zijn geacht voor de verovering door de Taliban van zijn regio en hij om die reden vluchtte naar Iran alwaar hij zijn politieke activiteiten voor de partij gewoon verderzette, de partijtop in Iran daarvan niet op de hoogte zou zijn. Voorts is vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers familie in februari 2008 na de repatriëring uit Iran zou zijn teruggekeerd naar de regio die ze zes jaar geleden waren ontvlucht. Verzoeker stelde immers zelf dat de personen die aan de basis lagen van hun vertrek uit Dari Suf, daar nu stevig de macht in handen hadden. Tenslotte kon er geen geloof worden gehecht aan het ontsnappingsverhaal van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat zijn leeftijd een invloed zou kunnen hebben gehad op de duidelijke verklaringen die hij aflegde omtrent deze kernelementen van zijn asielaanvraag. Samen met de verwerende partij moet worden aangenomen dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn.

2.5.4.3. Waar verzoeker van oordeel is dat zijn asielaanvraag enkel wordt afgewezen omdat hetgeen hij inroept, 'merkwaardig of ongeloofwaardig' zou zijn, terwijl de politieke situatie in Afghanistan vaak 'merkwaardig en ongeloofwaardig' is omwille van de hoge graad van corruptie, dient erop gewezen dat zijn ongeloofwaardige verklaringen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, en dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst geen afbreuk doet aan het feit dat de opeenvolging van feiten, zoals geschetst door verzoeker met betrekking tot zijn wedervaren en dat van zijn vader, niet als geloofwaardig kunnen doorgaan.

2.5.5.1. Verzoeker verwijst verder naar de *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van het UNHCR, die naar zijn mening de bewijslast die rust op de asielaanvraag nuanceert en dat, gezien de situatie van verzoeker, de asielinstanties de plicht delen om alle relevante feiten te onderzoeken, in die zin dat ze kennis moeten hebben van de objectieve situatie van het land van herkomst, bekend moeten zijn met alle relevante gegevens en de feiten moeten analyseren die substantieel zijn. Artikel 8.2 van de Proceduregids van het UNHCR en de Nota er de nadruk op leggen dat aan de asielaanvraag het voordeel van de twijfel moet worden toegekend van zodra het asielaanvraag coherent verteld werd. Hij heeft bovendien reeds een begin van bewijs geleverd, hij legde met name verschillende documenten neer betreffende de politieke activiteiten van zijn vader, talrijke foto's, diens partijkaart en getuigenissen van andere Harakatleden over het activisme van zijn vader. Diens politieke activiteiten worden niet betwist door de verwerende partij. Bovendien heeft verzoeker een coherent relaas verteld, in de context van Afghanistan en kan er van hem niet meer worden verwacht gezien zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, zo stelt hij, en hij verwijst nog naar het feit dat hij zijn identiteit en leeftijd heeft aangetoond met zijn taskara. De verwerende partij laat na om enig onderzoek of tegenbewijs te leveren en steunt zich op vage argumenten en vermoedens en stelt dat er "moeilijk geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag". Het is duidelijk, zo vervolgt verzoeker, dat een weigeringsbeslissing zich niet kan baseren op loutere vermoedens.

2.5.5.2. Verzoeker toont niet aan dat het onderzoek dat tot de bestreden beslissing heeft geleid niet voldoet aan de normen zoals vooropgesteld in de Nota en artikel 8.2 van de Procedurerichtlijn. De verwerende partij heeft geoordeeld op grond van de verklaringen die door verzoeker zelf zijn afgelegd en de stukken die door hem werden voorgebracht. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, kunnen de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, en kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Inderdaad staan de politieke activiteiten van zijn vader niet ter discussie. Evenwel werd hiervoor al besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas in zoverre het betrekking heeft op het collaboratieverleden van de man en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. De door verzoeker voorgelegde documenten werden door de verwerende partij beoordeeld en niet van aard gevonden om de problemen met de mensen van Harakat aannemelijk te maken, meer nog, zoals reeds gezegd doet de verklaring dat de taskara zou zijn afgehaald in het districtshuis, precies waar de vijanden van verzoekers vader de plak zouden zwaaien, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Met betrekking tot verzoekers leeftijd kan ten slotte worden verwezen naar punt 2.5.4.2.

De Raad is van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker in feite niet *in concreto* worden betwist, pertinent zijn en draagkrachtig, omdat ze betrekking hebben op de essentiële elementen van het asielrelaas. De bevindingen van de verwerende partij, welke woorden zij ook zelf heeft gebruikt in de bestreden beslissing, nopen de Raad ertoe het asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig te bevinden. Overigens moet, in tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, niet worden aangetoond dat de feiten onwaar zouden zijn, noch verplicht enige bepaling of beginsel –de bronnen waarnaar verzoeker verwijst hebben geen enkele bindende rechtskracht- de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006; RvV, nr. 22.422 van 30 januari 2009). Concluderend kan dan ook worden gesteld dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de beweerde collaboratie van zijn vader en de gevolgen daarvan niet moeten worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie, noch kunnen ze leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus op grond van het toegekende voordeel van de twijfel.

2.5.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is dan ook geenszins aangetoond.

2.6. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. De motieven met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus luiden als volgt :

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 23 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Samangan beschouwd kan worden als een provincie met een laag risico. De veiligheidssituatie wordt er als stabiel beschouwd en in de bestaande rapporteringen wordt er geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Samangan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de regio waarvan u afkomstig bent actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het statuut van subsidiaire bescherming niet aan hem wordt toegekend omdat de provincie niet gevaarlijk zou zijn, terwijl de bestreden beslissing op dat vlak onjuist is en onvoldoende gemotiveerd en dus artikel 62 van de Vreemdelingenwet schendt. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie in Samangan onderhevig aan de gehele situatie van gewapend conflict in Afghanistan. Geheel Afghanistan dient immers beschouwd te worden als erg gevaarlijk en in de greep van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De veiligheidsanalyse van het CGVS, regio per regio, stelt, aldus verzoeker, problemen vanuit juridisch en geopolitiek oogpunt.

Vanuit juridisch oogpunt stelt immers het artikel in de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming "wanneer er een risico bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst", niet naar een bepaalde regio. Deze onderverdeling naar regio's toe is niet wettelijk voorzien.

Vanuit geopolitiek oogpunt is het tegengesteld aan de realiteit, zo stelt verzoeker, om te stellen dat de regio van Samangan veilig is. Iedereen gaat immers akkoord met het feit dat het conflict elk jaar ernstiger wordt, met steeds meer burgerslachtoffers, en dat de situatie erg volatiel is. Beweren dat bepaalde districten onveilig zijn en naburige districten veilig, zou suggereren dat de taliban en de regeringstroepen immobiel zijn, zo meent hij, terwijl de ene dag de aanvallen plaats hebben op een plek en de dag erop een paar kilometer verder. Bovendien zijn er districten waarvan de verwerende partij 6 maanden geleden nog zei dat ze veilig waren, die nu als gevaarlijk worden beschouwd.

Verzoeker meent dat het enige adequate antwoord op een dergelijke gewelddadige situatie het toekennen is van een veralgemeende subsidiaire bescherming. Hij verwijst naar de website van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Frankrijk, waar een kaart is terug te vinden waarop alle regio's staan waarvan van absoluut is afgeraden om erheen te reizen: alle Afghaanse regio's zijn erop terug te vinden. Volgens verzoeker moet het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend, los van deze onderverdeling in regio's die arbitrair is.

2.6.3.1. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet dient afgeleid te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst wel degelijk in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gepronounced vrees voor vervolging of het reëel risico

op ernstige schade. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van de regio waarvan verzoeker stelt afkomstig te zijn, wel degelijk een wettelijke basis.

2.6.3.2. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt.

2.6.3.3. Verzoeker betwist niet dat de verwerende partij, op grond van zijn verklaringen, genoegzaam kon overgaan tot het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, teneinde de nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de ANSO in mei 2010 meldde dat de veiligheidssituatie in de provincie Samangan stabiel was, dat in juli 2010 vier wegenwerkers werden ontvoerd en AGE's (antiregeringselementen) de provincie zouden binnendringen, dat in augustus 2010 de aanwezigheid werd gemeld van AGE's in het district Dar-e Suf Payan en intimidatie door lokale taksheffing en checkpoints werd gerapporteerd en dat in Aybak 2 AGE's omkwamen bij het plaatsen van een IED. In augustus 2010 uitte de provinciegouverneur zijn bezorgdheid over de toenemende invloed van de taliban in de provincie en stelde hij dat er operaties werden gepland om de AGE's te verjagen.

(Subject Related Briefing –“Afghanistan-Veiligheidssituatie in het Noorden van Afghanistan (Badakhstan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e-Pul, Jowzjan, Faryab)” van 23 augustus 2010, updated 20 januari 2011, p 18). Op basis van deze informatie concludeert de verwerende partij dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in dat district geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling en meent dat gezien het dynamische karakter van het conflict, Afghanistan in zijn geheel als onveilig moet worden beschouwd en op veralgemeende wijze de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. De Raad benadrukt te dezen dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet worden geformuleerd. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Verzoeker brengt geen informatie bij die deze waarop de verwerende partij zich heeft gesteund in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Uit de loutere verwijzing naar het reisadvies van het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken, dat overigens slechts betrekking heeft Franse staatsburgers of westerlingen die naar Afghanistan willen reizen en niet op Afghaanse burgers, blijkt niet dat Samangan geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in dit district een “reëel risico op ernstige schade” voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, en op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven, heeft kunnen oordelen dat in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS